

24) Počítání úsměvů

Sedím v metru a pozoruji lidi na protějšících sedadlech. Jakýsi pán se sklonem k obezitě pospává a střídavě mu padá hlava vpravo na muže čtoucího Večerní Prahu a vlevo na starší paní s obrovskou nákupní taškou na klíně. Kousek stranou sedí mladá maminka se dvěma malými neposednými kluky. Celou dobu nepřetržitě po ní lezou, stále se na něco ptají, něco ukazují - zkrátka jako většina malých dětí. Jindy bych si toho sotva všimla, ale dnes mě to přímo přitahuje. Snad proto, že si moje čtyři kvítka odvezl děda v pondělí na Orlík. Doma je vzácné ticho, zamaže se nezvykle málo nádobí, nezakopávám v chodbě o boty a kolečkové brusle, ani si nezraňuji chodidla o poztrácené kostky Lega. Zato mi zvadla fialová kytka, co nevím, jak se jmenuje, a nikdo pravidelně neutírá prach.

Dívám se na maminku rozpustilých kluků a trochu se mi zastesklo. Za tu chvíli, co ji pozoruji, se aspoň desetkrát usmála. Kolikrát jsem se vlastně dneska usmála já, napadlo mě. S překvapením si uvědomuji množství úsměvů, o které bude tenhle týden pro mě chudší. Je to téměř nesrovnatelné. Teprve teď zjišťuji kolik podnětů, kolik hezkých chvil denně prožívám vedle dětí, jak je s nimi život pestrý, neopakovatelný a stále plný zajímavostí. Jen je umět vychutnat.

„Jak to, že vlaštovky na drátě nezabije proud?“

„Ty jsi věděla, mámo, že slepice žerou skořápky?“

„Když vybuchne elektrárna, mámo, to musí být hrozná šlupka, vid', když je tam tolik elektrického proudu?“

„Jé, hele, mami, támhle leze ten barevný brouček – ten, honem no, jak se jmenuje – mandarinka bramborová.“

Metro přede svou fádňní melodií a já vzpomínám na dědu, jak to sám všechno na Orlíku zvládá. Určitě dobře, jak ho znám. A možná právě teď přičítá ke svému úsměvu i čtyři dětské, které dostává výměnou.